

naar han har tilegnet ſig en Mening, ſaa vil det nok rette ſig derefter, og ſaa har det ikke ſaa Meget at ſige, hvad vi ville, han har det Foruopdne i Nyggen, han har Meningsſkæller paa andet Sted. Nu ſætter jeg, at det ærede Medlem er Miniſter; den ene Gang efter den anden er man i Modſætning, man ſaar Ingenting frem, man lader det første Mar gaa, det andet driver man maatte ogſaa igjennem, for ikke at ſætte Sagen paa Spidsen, men endelig brifter Taalmodigheden, og man ſiger: ikke en Skilling mere til den Miniſter, hans Budget ud af Finantsloven. Saa ſtaar det ærede Medlem der. Jeg haaber nu rigtignok ikke, at han har Kongens Tillid ſaa længe; men jeg forudsætter, at han har den. Jeg taler jo ikke om denne eller hin Perſon ſom Konge, men jeg taler principmæssig om en Konges Tillid. Saa antager jeg dog rigtignok ikke, at den ærede Miniſter vilde være i Stand til at regjere længere, her maa dog ſiges Stop. Jeg tror alſaa ikke, at han har tænkt Tanken rigtig ud, dengang han kom med den Sætning. Han ſtolede paa, at det danſke Folk altid ſkulde være ſaa godmodigt, ſom Folkethingets Flertal nu har været i 4 Mar. Vi have jo ikke grebet til nogetſomhelſt yderliggaaende Middel for at viſe Folk af Veien, ſom vi ikke ſynes om; men naar vi vidſte, at Folk havde den Theori, ſaa var det dog muligt, at vi ſagde: ikke en Skilling til den Miniſter, og ſaa er der ikke Tvivl om, at han var færdig. Jeg tillader mig ſaaledes at udbrage af den Forhandling, vi have havt idag, at den høitærede Regjerings Stilling er efter Forholdenes Udvikling bleven en ſaadan, at den i Virkeligheden ikke længere har nogen Tilſlutning hverken her eller der, at Folkethingets Flertal fremdeles holder ſig overbevist om, at deſom vore Forhold ſkulde gaa en volig Udvikling imøde paa Lovlighedens Grund til Held for de forſkjellige Samfundsklaſſer, ſaa vil det ikke kunne undgaa, at man ſøger at bringe Regjeringen i Overensſtemmeſe med Folkethinget, og kunne vi da ſaae en Regjering, der ſamtidig vil være i Stand til at vinde Tilſlutning ogſaa hos Landſtinget og i ſamme Grad har Kongens Tillid, ſaa vil det ſele jo gaa ſaa meget bedre; men jeg hævder kun, at det ikke kan være Tvivl underkaſtet, at, hvis vi ikke ſkulle fortsætte med Konflikt, ſaa ſkal dette ſøges opnaaet.

Sagt: Jeg tror, at man kan være enig med den ærede ſidſte Taler (Berg) i, at det til enhver Tid vil være onſkeligt, at Regjeringen ſtaaer i Overensſtemmeſe med Folkethingets Flertal, og at det ogſaa vil være et Maal, ſom enhver Regjering vil ſtræbe efter; men man maa mærke ſig vel, at det ikke maa ſtilles frem ſom en Fordring, thi ſom ſaadan maa det møde Modſtand og ſkyder netop derved Opfyldelſen fra ſig. Men jeg ſkal ei gaa dybere ind paa dette Spørgsmaal, da jeg

kun begjærede Ordet for at tilbageviſe nogle andre Paastande fra den ærede Taler angaaende formentlige Uoverensſtemmeſer i mit første og andet Foredrag. Han ſagde, at jeg i mit første Foredrag paa 100 Medlemmers Begne har erklæret, at Regjeringen ſkulde træde af. Det er en meget ſtor Feiltagelſe. Jeg veed ikke af, at Nogen og allermindſt at jeg ſtiller en ſaadan Fordring. De Medlemmer, jeg har hørt udtale ſig, have kun erklæret, hvorvidt de perſonlig vilde underſtøtte Regjeringen, men om ſaa ſamtlige 100 Medlemmer afgive en ſaadan Erklæring, ſaa indeholder denne dog ingen Paastand om, at Miniſtrene ſkulde træde af; det bliver Os. Majeſtæts og Miniſteriets egen Sag at afgjøre dette. Det er en meget ſtor Forſkjel. Det er netop derved, at Spørgsmaalet om det parlamentariſke System, ſom de Herrer ville bringe frem, bliver ſtillet paa Spidsen. Enhver kan ſige for ſit Bedkommende, om han vil underſtøtte Regjeringen eller ikke, men han har ikke nogenſomhelſt Ret til at afgjøre, om Regjeringen derfor ſkal træde af. Jeg ſkal for mit Bedkommende præcisere for den ærede Taler, hvad jeg ſagde. (Berg: Det veed jeg godt.) Naar, ja, imidlertid kan han maatte have godt af at høre det to Gange. (Munterhed.) Jeg maa alſaa underrette den ærede Taler om, at jeg netop i Anledning af den fra mange Sider udtalte Miſſtemning mod den høitærede Regjering vilde gjøre Mit til, at det kunde blive klart for Regjeringen, at det i Virkeligheden ikke var en almindelig Miſſtemning mod Regjeringen, ſom her kom frem, men mere en almindelig Udtalelſe af Miſſormodſelſe med hele Situationen. Jeg ſagde, at Situationen var utaalelig, og det tør jeg viſtnok ſige paa alle 100 Medlemmers Begne, ſkjøndt jeg kun er berettiget til at tale paa egne Begne, at det, der ligger paa Bunden af alle udtalte Miſſtemninger, er denne Erkjendelſe af, at Situationen er utaalelig. I mit andet Foredrag vilde imidlertid det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holſtein-Ledreborg) endelig forcere mig til at udtale det, jeg første Gang ikke vilde udtale, nemlig hvor Skylden laa for den utaalelige Situation. Jeg gjorde mig nemlig i mit første Foredrag megen Umage for ikke at være ubehagelig, ſkjøndt det er meget vanſteligt for mig i denne Sal. Men nu vilde det ærede Medlem forcere mig til at udtale, hvad jeg anſaa for Marſagen til, at Situationen var utaalelig, og ſaa tvang han det ud af mig, at det var ham og hans Benner, der havde gjort Situationen utaalelig. De, der have ſiddet i denne Sal i Vinter, have havt rig Anledning til at bemærke, hvor umuligt det, ſelv med de bedste Onſker om velvillig Samarbejden med Flertallet, er at ſamvirke med det, fordi det ærede Flertal aldeles ikke er i Stand til at høre, hvad der fra andre Sider ſiges. Det var egentlig det, jeg mente med min ſidſte Udtalelſe; men jeg ſkal